DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

28. oktober 1992 *

I sag C-219/91,

angående en anmodning, som Arrondissementsrechtbank, Leeuwarden (Nederlandene), i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende straffesag mod

Johannes Stephanus Wilhelmus Ter Voort

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af bestemmelserne i artikel 1, stk. 2, første afsnit, i Rådets direktiv 65/65/EØF af 26. januar 1965 om tilnærmelse af lovgivning om medicinske specialiteter (EFT 1965-1966, s. 17),

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, G. C. Rodríguez Iglesias, og dommerne M. Zuleeg, R. Joliet, J. C. Moitinho de Almeida og F. Grévisse,

generaladvokat: G. Tesauro
justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett,

* Processprog: nederlandsk.

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Ter Voort, tiltalte i hovedsagen, ved G. van der Wal, advokat med møderet for Nederlandenes Hoge Raad

— den nederlandske regering ved generalsekretær i Udenrigsministeriet, B. R. Bot, som befuldmægtiget

— den belgiske regering ved R. Van Hellemont, chef for direction d'administration des affaires européennes, Udenrigsministeriet, som befuldmægtiget

— den italienske regering ved professor Luigi Ferrari Bravo, chef for Udenrigsministeriets servizio del contenzioso diplomatico, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato Oscar Fiumara

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Berend Jan Drijber, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der er afgivet mundtlige indlæg af Ter Voort og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i retsmødet den 9. juli 1992,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 22. september 1992,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 15. august 1991, indgået til Domstolen den 26. august s.å., har Arrondissementsrechtbank, Leeuwarden (Nederlandene), i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt fire præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af begrebet »lægemiddel« efter betydningen i artikel 1, stk. 2, første afsnit, i Rådets direktiv 65/65/EØF af 26. januar 1965 om tilnærmelse af lovgivning om medicinske specialiteter (EFT 1965-1966, s. 17, herefter benævnt »direktiv 65/65«).

2 Disse spørgsmål er blevet rejst under en straffesag mod Ter Voort, som er tiltalt for fra slutningen af 1987 indtil den 29. november 1988 eller i hvert fald på denne dato at have indført, besiddet, tilberedt, solgt eller lagerført medicinske specialiteter i Leeuwarden eller i hvert fald i Nederlandene i strid med bestemmelserne i artikel 3, stk. 5, i den nederlandske lov om forsyning med lægemidler (»Wet op de Geneesmiddelenvoorziening«).

3 Det fremgår af sagens akter, at Ter Voort i Leeuwarden forhandler urteteer indført fra Sydamerika under betegnelsen »Fitness Foundations Nederland«. Disse urteteer sælges uden angivelse af deres eventuelle terapeutiske egenskaber. Dog sender en stiftelse, »Stichting Nieuwe Horizon«, Harlingen (Nederlandene), på anmodning foldere til forbrugerne, hvori det nævnes, at urteteerne er middel til helbredelse eller forebyggelse.

4 I henhold til artikel 3, stk. 5, i den nederlandske lov om forsyning med lægemidler må farmaceutiske specialiteter og præparater kun tilberedes, sælges, indføres eller lagerføres, efter at de er blevet registreret af myndighederne.

5 Ifølge denne lovs artikel 1, stk. 1, forstås ved:

»e) Lægemiddel: ethvert stof eller sammensætning af stoffer, som er bestemt til at anvendes eller på nogen måde betegnes eller anbefales som egnet til:

1) at helbrede, lindre eller forebygge lidelse, sygdom, sygdomssymptom, smerte, sår eller svækkelse hos mennesket

2) at genoprette, forbedre eller påvirke menneskelige organers funktion

3) at stille en lægelig diagnose efter anvendelse på mennesker

...

h) Medicinsk specialitet: Et lægemiddel i medicinsk form, som markedsføres under en speciel benævnelse og i standardemballage ...«

6 For de nederlandske retter har Ter Voort til sit forsvar anført, at de pågældende urteteer ikke kunne betegnes som lægemidler i henhold til nederlandsk lovgivning uden at tilsidesætte bestemmelserne i artikel 1, stk. 2, i ovennævnte direktiv 65/65.

7 Arrondissementsrechtbank, Leeuwarden, som fandt, at en fortolkning af fællesskabsbestemmelserne var nødvendig, udsatte sagen og stillede Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Er en vare som urtete, der i almindelighed betragtes som et levnedsmiddel, og som ifølge nutidig videnskabelig viden ikke har farmakologiske egenskaber, og som betegnes som middel til helbredelse eller forebyggelse af sydomme, et lægemiddel som omhandlet i artikel 1, stk. 2, første afsnit, i direktiv 65/65/EØF?

2) Gør det nogen forskel for besvarelsen af det første spørgsmål,

a) at den nævnte bestemmelse eller de nævnte egenskaber ikke er anført på pakningen, etiketten eller den vedlagte brugsanvisning, men udelukkende i en publikation (folder), som på anmodning tilsendes af leverandøren af varen eller af tredjemand (som ikke er leverandøren)?

b) at den nævnte bestemmelse eller de nævnte egenskaber ikke er anført på pakningen, etiketten eller den vedlagte brugsanvisning, men udelukkende fremgår af en publikation (folder), hvis distribution ikke er forbundet med salget af varen, og/eller distribueres af og for en tredjemand, som ikke er sælgeren og leverandøren af varen, bl.a. når henses til artikel 10 i den europæiske menneskerettighedskonvention?

3) Betyder ordet 'betegnes' i artikel 1, stk. 2, første afsnit, i direktiv 65/65/EØF, at der skal være en forbindelse mellem varen og betegnelsen?

4) Er det foreneligt med artikel 1, stk. 2, første afsnit, i direktiv 65/65/EØF, såfremt medlemsstater i national lovgivning ved siden af de varer, som skal anses for lægemidler i henhold til denne bestemmelse, ligeledes anser levnedsmidler, som sælgeren eller tredjemænd tilskriver helbredende eller forebyggende egenskaber, for lægemidler, skønt disse varer ifølge nutidig videnskabelig viden ikke har farmakologiske egenskaber?«

8 Vedrørende de faktiske omstændigheder i hovedsagen, de relevante fællesskabsbestemmelser og retsforhandlingernes forløb samt de skriftlige indlæg, der er afgivet for Domstolen, henvises i øvrigt til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

9 Indledningsvis bemærkes, at artikel 1, stk. 1, i direktiv 65/65, som er ændret flere gange, definerer medicinsk specialitet som »ethvert lægemiddel, som bringes i handelen i færdigfremstillet form under en særlig betegnelse og i en særlig pakning«.

10 Ifølge artikel 1, stk. 2, første afsnit, i direktiv 65/65 er et lægemiddel »ethvert stof eller enhver sammensætning af stoffer, der betegnes som middel til helbredelse eller forebyggelse af sygdomme hos mennesker eller dyr«, og ifølge andet afsnit betragtes »ethvert stof eller enhver sammensætning af stoffer, der er bestemt til at anvendes i eller på menneskers eller dyrs legemer med henblik på at stille en medicinsk diagnose eller at genoprette, forbedre eller påvirke legemsfunktioner hos mennesker eller dyr ...«, ligeledes som lægemiddel.

11 Direktivet giver således ifølge Domstolens faste praksis (jf. bl.a. dom af 21.3.1991, sag C-60/89, Monteil og Samanni, Sml. I, s. 1547, præmis 11) to definitioner af lægemiddel: en definition på grundlag af »betegnelsen« af lægemidlet og en definition på grundlag af dettes »virkemåde«. En vare er et lægemiddel, såfremt den falder ind under disse definitioner.

12 I nærværende sag fremgår det af forelæggelseskendelsens ordlyd, at den nationale ret ikke spørger Domstolen om, hvorvidt de pågældende varer er lægemidler »efter deres virkemåde«, men alene spørger, om disse varer skal anses for lægemidler »efter deres betegnelse«. I deres indlæg for Domstolen har Ter Voort, den belgiske, italienske og nederlandske regering samt Kommissionen også været enige om, at spørgsmålene kun vedrører fortolkningen af bestemmelserne i artikel 1, stk. 2, første afsnit, i direktiv 65/65.

Det første spørgsmål

13 Den nationale rets første spørgsmål går ud på, om en vare, der i almindelighed betragtes som et levnedsmiddel, og som ikke har nogen kendt farmakologisk egenskab, skal anses for et lægemiddel »efter betegnelsen« som omhandlet i direktiv 65/65, når den betegnes som middel til helbredelse eller forebyggelse af sygdomme.

14 Ifølge Ter Voort kan en vare, som almindeligvis anses for et levnedsmiddel, og som ikke har nogen helbredende virkning, ikke anses for »lægemiddel« i direktivets forstand, undtagen hvis dens egne egenskaber kan bevirke, at en gennemsnitligt oplyst forbruger anser den for at være et middel til helbredelse eller forebyggelse.

15 Ifølge Kommissionen samt den belgiske, italienske og nederlandske regering er en vare, som betegnes som et middel til helbredelse eller forebyggelse, et lægemiddel »efter betegnelsen«, selv hvis den almindeligvis anses for at være et levnedsmiddel, og selv hvis den ikke har nogen kendt terapeutisk egenskab.

16 Ifølge Domstolens faste praksis (jf. senest dom af 16.4.1991, sag C-112/89, Upjohn, Sml. I, s. 1703, præmis 16) tilsigter det såkaldte »betegnelses«-kriterium, der lægges til grund i artikel 1, stk. 2, første afsnit, i direktiv 65/65, ikke blot at omfatte de lægemidler, som har en virkelig terapeutisk eller medicinsk virkning, men også de varer, som ikke er tilstrækkeligt effektive, eller som ikke har den virkning, som forbrugerne med føje kan forvente i betragtning af deres betegnelse, for at beskytte forbrugerne, ikke blot mod skadelige eller giftige lægemidler som sådanne, men også mod forskellige varer, der anvendes i stedet for egnede midler.

17 Ligeledes ifølge Domstolens faste praksis (jf. bl.a. ovennævnte Monteil- og Samanni-dom, præmis 23) »betegnes« et produkt »som middel til helbredelse eller forebyggelse« i den i direktiv 65/65 forudsatte betydning, bl.a. når det udtrykkeligt

»betegnes« eller »anbefales« som sådant, eventuelt ved hjælp af etiketter, brugsanvisninger eller en mundtlig betegnelse.

18 Følgelig skal en vare, der udtrykkeligt betegnes eller anbefales som middel til helbredelse eller forebyggelse, anses for et lægemiddel »efter betegnelsen«, selv hvis den ikke har nogen kendt terapeutisk virkning.

19 Domstolen har i dom af 21. marts 1991 (sag C-369/88, Delattre, Sml. I, s. 1487, præmis 22) og i ovennævnte Monteil- og Samanni-dom, præmis 17, ligeledes fastslået, at et produkt skal anses for et lægemiddel og være omfattet af den tilsvarende ordning, såfremt det betegnes som middel til helbredelse eller forebyggelse af sygdomme, eller såfremt det er bestemt til at indgives med henblik på at genoprette, forbedre eller påvirke legemsfunktioner, selv om det er omfattet af anvendelsesområdet for en anden, mindre streng fællesskabsordning, f.eks. bestemmelserne om kosmetiske produkter.

20 En vares karakter af levnedsmiddel kan heller ikke være til hinder for, at den betegnes som »lægemiddel« efter forståelsen i artikel 1, stk. 2, første afsnit, i direktiv 65/65, for så vidt beskrivelsen eller anbefalingen af dens helbredende eller forebyggende egenskaber i sig selv er egnet til at bevirke, at den anses for en vare, som har et terapeutisk stofs, dvs. et lægemiddels, karakteristiske egenskaber.

21 Det første præjudicielle spørgsmål skal derfor besvares således, at en vare, der anbefales eller beskrives som middel til forebyggelse eller helbredelse, er et lægemiddel efter artikel 1, stk. 2, første afsnit, i direktiv 65/65, selv om den i almindelighed betragtes som et levnedsmiddel, og selv om den på videnskabens nuværende stadium ikke har nogen kendt terapeutisk virkning.

Det andet og det tredje spørgsmål

22 Den nationale rets andet og tredje spørgsmål, som på grund af deres snævre indbyrdes sammenhæng må behandles samlet, går i det væsentlige ud på, om en vare kan anses for lægemiddel »efter betegnelsen« ifølge artikel 1, stk. 2, første afsnit, i direktiv 65/65, når dets terapeutiske egenskaber alene anføres i en publikation, f.eks. en folder, som på anmodning tilsendes køberen efter salget eller distribueres af en tredjemand uafhængigt af salget, når der i sidste tilfælde henses til bestemmelserne i artikel 10 i den europæiske menneskerettighedskonvention om ytringsfrihed.

23 Ter Voort har anført, at en vare betegnes som et lægemiddel efter direktiv 65/65, såfremt betegnelsen foretages af sælgeren, producenten eller en tredjemand, som handler for deres regning, såfremt det fremgår af betegnelsen, at det er hensigten at forhandle varen som lægemiddel, og hvis den giver en gennemsnitligt oplyst forbruger indtryk af at stå over for et terapeutisk stof. Ifølge Ter Voort kan tilsendelse på køberens anmodning af oplysninger om produktets terapeutiske egenskaber ganske vist være et, i øvrigt ikke afgørende, indicium for, at sælgeren eller producenten har til hensigt at forhandle varen som lægemiddel, men det er ikke tilfældet, når disse oplysninger distribueres af en tredjemand, som er uafhængig af sælgeren eller producenten.

24 Ifølge Kommissionen samt den belgiske, italienske og nederlandske regering betegnes en vare som lægemiddel efter direktiv 65/65, når der er en direkte eller indirekte forbindelse mellem betegnelsen og varen. Navnlig er en publikation, hvori der redegøres for varens terapeutiske egenskaber, og som på anmodning tilsendes køberen, en betegnelse af varen i direktivets forstand, når den stammer fra leverandøren eller sælgeren af varen eller fra en tredjemand, som handler for en af disses regning eller i forbindelse med dem. Den nederlandske regering gør gældende, at dette bl.a. kan være tilfældet, når sælgeren eller leverandøren ikke udtrykkeligt tager afstand fra en publikation, som er udarbejdet af en tredjemand, og som de har haft kendskab til.

25 Det følger af det ovenfor i præmis 16 anførte, at bestemmelserne i direktiv 65/65 bl.a. har til formål at undgå, at der markedsføres varer, som ikke har terapeutiske virkninger, men som med et kommercielt formål betegnes som lægemidler af fabrikanten eller sælgeren.

26 Den adfærd, de initiativer og den optræden, som udvises af den producent eller sælger, der viser, at han har til hensigt at lade den vare, han forhandler, fremtræde som lægemiddel i en gennemsnitligt oplyst forbrugers øjne, kan altså være afgørende ved bestemmelsen af, om en vare skal anses for et lægemiddel efter betegnelsen.

27 Navnlig er den omstændighed, at fabrikanten eller sælgeren tilsender køberen af varen en publikation, der beskriver eller anbefaler dette som havende terapeutiske virkninger, et afgørende indicium for, at producenten eller sælgeren har til hensigt at forhandle varen som lægemiddel.

28 Den omstændighed, at publikationen kun tilsendes køberen på dennes anmodning, kan ikke i sig selv udelukke en sådan hensigt hos producenten eller sælgeren. Oplysningerne i en publikation af en type som den i forelæggelsesdommen omhandlede er nemlig af en sådan art, at de får varen til at fremstå som et lægemiddel i en gennemsnitligt oplyst forbrugers øjne, hvis denne har bedt om at få publikationen tilsendt, og i øvrigt også i de eventuelle forbrugeres øjne, som får kendskab til denne publikations eksistens.

29 Den omstændighed, at publikationen ikke tilsendes af producenten eller sælgeren, men af en tredjemand, som handler for disses regning eller i forbindelse med dem, kan heller ikke give grundlag for helt at udelukke, at sælgeren eller producenten har til hensigt at forhandle varen som lægemiddel.

30 Varen vil navnlig kunne fremstå som sådan i en gennemsnitligt oplyst forbrugers øjne, hvis producenten eller sælgeren, bl.a. ved hjælp af angivelserne på varen, tilskynder forbrugeren til at skaffe sig oplysninger om dens egenskaber hos tredjemand.

31 Udbredelse af oplysninger om en vare, og navnlig om dens helbredende eller forebyggende egenskaber, foretaget af en tredjemand, som handler på eget initiativ samt retligt og faktisk helt uafhængigt af producenten eller sælgeren, er derimod ikke i sig selv en »betegnelse« i direktivets forstand, fordi den ikke viser, at producenten eller sælgeren har til hensigt at forhandle varerne som lægemidler.

32 Det tilkommer den nationale ret på baggrund af omstændighederne i den foreliggende sag at vurdere, om en publikation, f.eks. en folder, som indeholder angivelser vedrørende en vares helbredende eller forebyggende egenskaber, er udarbejdet helt uafhængigt af producenten eller sælgeren af produktet, og i modsat fald om denne publikation, når den på anmodning tilsendes køberen af varen, viser, at producenten eller sælgeren har til hensigt at lade den fremstå som et lægemiddel i en gennemsnitligt oplyst forbrugers øjne.

33 Den nationale rets spørgsmål henviser imidlertid, for det tilfælde, at publikationen distribueres af en tredjemand uafhængig af salget, til artikel 10 i den europæiske menneskerettighedskonvention vedrørende ytringsfrihed.

34 Ifølge Domstolens faste praksis (jf. bl.a. dom af 18.6.1991, sag C-260/89, ERT-AE, Sml. I, s. 2925, præmis 41) er grundrettighederne en integrerende del af de almindelige retsgrundsætninger, som Domstolen skal beskytte. I den forbindelse lægger Domstolen de forfatningsmæssige traditioner i medlemsstaterne til grund samt de anvisninger i form af internationale traktater om beskyttelse af menneskerettighederne, som medlemsstaterne har været med til at udarbejde, eller som de senere har tiltrådt. Den europæiske menneskerettighedskonvention er herved af særlig betyd-

ning. Det følger heraf, at foranstaltninger, som er uforenelige med overholdelsen af de ved konventionen anerkendte og sikrede menneskerettigheder, ikke er tilladte i Fællesskabet.

35 Ytringsfriheden, som er fastslået ved artikel 10 i den europæiske menneskerettighedskonvention, hører til de almindelige retsgrundsætninger, som Domstolen skal beskytte (ovennævnte dom af 18.6.1991, ERT-AE, præmis 44).

36 Men ytringsfriheden for den tredjemand, som i overensstemmelse med det ovenfor i præmis 31 anførte handler helt uafhængigt af producenten eller sælgeren, påvirkes ikke, direkte eller indirekte, af anvendelsen af direktiv 65/65. Den betegnelse, som han giver en vare, er og bliver nemlig uden betydning for definitionen af denne vare ifølge direktivet.

37 Generelt har den ved direktivet givne definition af lægemiddel hverken til formål eller til følge at begrænse ytringsfriheden for den tredjemand, som distribuerer information om varen. Direktivet forhindrer ikke og vanskeliggør ikke udbredelse af disse oplysninger. Det fastsætter blot de følger, som udbredelse af oplysningerne i givet fald kan have for markedsføringen af varen, der så bliver omfattet af en særlig ordning.

38 Selv hvis det i øvrigt antages — en lidt overraskende hypotese, da formålet med tredjemands indgriben så er at lade varen fremstå som lægemiddel — at ytringsfriheden for en tredjemand, der handler for producentens eller sælgerens regning eller i forbindelse med en af dem, kan anses for at være begrænset og følgelig påvirket af risikoen for at bevirke, at varen kommer til at falde ind under definitionen lægemiddel i direktiv 65/65, skal det påpeges, at de krav, som udøvelsen af denne frihed indebærer, skal vurderes i forhold til de krav, der er knyttet til formålet med direktiv 65/65, nemlig beskyttelse af den offentlige sundhed. I øvrigt bestemmer artikel 10, stk. 2, i den europæiske menneskerettighedskonvention, at udøvelsen af

ytringsfriheden kan »underkastes sådanne formelle bestemmelser, betingelser, restriktioner eller straffebestemmelser, som er foreskrevet ved lov og er nødvendige i et demokratisk samfund ... for at beskytte sundheden ...«.

39 Det andet og det tredje spørgsmål skal derfor besvares således, at en vare, hvis terapeutiske egenskaber udelukkende er angivet i en publikation som f.eks. en folder, der på køberens anmodning sendes til denne efter salget, enten af producenten eller sælgeren af varen eller af en tredjemand, i sidstnævnte tilfælde kan anses for et lægemiddel efter artikel 1, stk. 2, første afsnit, i direktiv 65/65, såfremt den pågældende tredjemand ikke handler helt uafhængigt af producenten eller sælgeren.

Det fjerde spørgsmål

40 Det fjerde spørgsmål drejer sig om, hvorvidt en vare, som ikke er et lægemiddel efter artikel 1, stk. 2, i direktiv 65/65, alligevel i en medlemsstats nationale ret kan henføres under lægemiddellovgivningen.

41 Domstolen fastslog i dom af 20. marts 1986 (sag 35/85, Tissier, Sml. s. 1207, præmis 22), at med forbehold af traktatens artikel 30 ff. om varer, der indføres fra andre medlemsstater, påvirker fællesskabsretten ikke medlemsstaternes mulighed for i deres nationale lovgivninger om lægemidler at opstille regler om kontrol eller krav om forudgående tilladelse for stoffer, som ikke er omfattet af begrebet lægemiddel i fællesskabsretten.

42 Det fjerde spørgsmål skal følgelig besvares således, at en vare, som ikke er et lægemiddel efter artikel 1, stk. 2, i direktiv 65/65, kan undergives reglerne om lægemidler i en medlemsstats nationale ret, medmindre andet gælder ifølge traktatens artikel 30 ff. om varer indført fra andre medlemsstater.

Sagens omkostninger

43 De udgifter, der er afholdt af den nederlandske, belgiske og italienske regering samt af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Arrondissementsrechtbank, Leeuwarden, ved dom af 15. august 1991, for ret:

1) **En vare, som anbefales eller betegnes som middel til forebyggelse eller helbredelse, er et lægemiddel efter artikel 1, stk. 2, første afsnit, i Rådets direktiv 65/65/EØF af 26. januar 1965 om tilnærmelse af lovgivning om medicinske specialiteter, selv om den i almindelighed betragtes som et levnedsmiddel, og selv om den på videnskabens nuværende stadium ikke har nogen kendt terapeutisk virkning.**

2) **En vare, hvis terapeutiske egenskaber udelukkende er angivet i en publikation som f.eks. en folder, der på køberens anmodning sendes til denne efter salget, enten af producenten eller sælgeren af varen eller af tredjemand, kan i sidstnævnte tilfælde betegnes som et lægemiddel efter artikel 1, stk. 2, første afsnit, i direktiv 65/65/EØF, såfremt den pågældende tredjemand ikke handler helt uafhængigt af producenten eller sælgeren.**

3) En vare, som ikke er et lægemiddel efter artikel 1, stk. 2, i direktiv 65/65/EØF, kan undergives reglerne om lægemidler i en medlemsstats nationale ret, medmindre andet gælder ifølge traktatens artikel 30 ff. om varer indført fra andre medlemsstater.

Rodríguez Iglesias Zuleeg

Joliet Moitinho de Almeida Grévisse

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 28. oktober 1992.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

G. C. Rodríguez Iglesias
Formand for Femte Afdeling